

ESPERO (AMAL, HOPE, MATUMAINI KTP.)

- Espero estas homa eco. Ĝi koncernas homajn individuojn kaj homajn kolektivojn.
- La vorto "espero" devenas de la pralatina vorto "speh", kiu signifas "prosperi" aŭ "sukcesi".
- Espero laŭ Vikipedio signifas: "Fidoplena interna direktiĝo kun pozitiva ekspektemo, ke io dezirinda realiĝos, ĉu iu okazo aŭ iu baza stato – sen efektiva certeco pri tio. Espero estas la emocia kaj agodirekta aranĝo de la homo al la futuro. Esperante, la homo kondutas optimisme koncerne la limigitecon de sia ekzisto."
- Espero estas homa konstanto. Ĝi rilatas al libereco. Espero signifas, ke la aferoj povas esti aliaj, povas ŝanĝiĝi aŭ esti ŝanĝataj. Homoj havas senson pri tio en la kerno de siaj pensado kaj sentado kredi je tio. La kontraŭo de espero estas timo.
- Kiu malsanas kaj havas esperon, jam survojas al saniĝo. Oni diras, ke espero kaj ĝojo estas la plej bonaj kuracistoj. Espero en ĉiuj situacioj de sufero, mizero, sortopremo ĉiam estas la komenciĝo de pliboniĝado.
- Espero reala ĉiam ligiĝas al volo/impulso agi/formi, ĝi estas centra forto por la formado de la futuro, kiu unue devas esti agnoskata kiel malfermita. Kiu plene rezignas, forprenas al si la liberecon formadi la estontecon. Ĉi-sence politikistoj ofte parolas pri sia "ordono formi la futuron".
- Imanuel Kant starigas jenajn demandojn: 1e. Kion mi povas scii?, 2e. Kion mi devas fari? kaj 3-e. Kion mi rajtas esperi? Ĉi demandoj estas universalaj. La demando pri la scioj traktas eblojn kaj limojn de perceptado kaj (ek)konado. La demando pri la farado/agado okupiĝas pri la etiko, pri valoroj kaj moraloj koncerne la formadon de la individua kaj kolektiva vivo. Kaj la demando pri la espero koncernas nian ekziston kaj ties sencon kaj intime rilatas al la fakto, ke nia vivo estas limigita, havas finon. La tipaj demandoj ĉi-rilate estas "De kie ni venas?" kaj "Kien ni iras?" La objekto de la espero estas por Kant la sukcesa koincido/efektivigo de la etiko/moralo (laŭ la dua demando) en daŭrema/daŭripova realo.
- La espera homo ne estas naiva optimisto, kiu simple ignoras la eblon de fiasko. Li vivas, konsciante pri la konstantaj minacoj kaj la konstantaj bonŝancoj. La miloj da migrantoj, kiuj volas al Eŭropo, scias tre intense pri ĝuste tio. Ili ofte akceptas malvenkoj kaj tamen rigardas la malsukceson kiel novan kaj bonan ŝancon.
- La germana filozofa Ernst Bloch kreis la koncepton de "la principo espero" kiel konkreta utopio. Devenante de la ĉiutagaj homaj deziroj kaj revoj, li konstatas: "La homa espero ĉiam montras aktualan mankon kaj ĉiam celas je io, kio ankoraŭ ne ekzistas, kio ja sur vojas estiĝi." Kaj li koncize emfazas: "Gravas lerni la esperadon!" Ĉi-sence li komprenas la utopion ne kiel ĥimeron, sed kiel realan eblon.
- La kialoj por la estiĝo de Esperanto antaŭ pli ol 130 jaroj estis malpacaj okazintaĵoj, eĉ progromoj en Eostpollando. Ili tre similis al la estiĝo kaj utiligo de helpkonceptoj por persekutatoj kaj migruloj hodiaŭ. Diskriminacioj kaj teroro estas ĉiam ankaŭ provokiloj por espero pri pli bonaj tempoj kaj ebloj.
- Kampe de monda komunikado Esperanto kiel neŭtrala internacia lingvo por ĉiuj trioble nutras esperon kontraŭ ĝeneralaj mankoj en la nuna merkato-profite globaliĝanta mondo - kontraŭe al ĉiuj etnaj lingvoj:

1-e. Koncerne kunvivado: Ĝi kreas integran transkulturecon.

2-e. Koncerne egalecon: Ĝi kreas demokratian dulingvecon.

3-e. Koncerne biosferon: Ĝi kreas sanan vivmedion.

Ĉi trajtoj intime konformas kun la tri gvidprincipoj de la UN, nome Paco, Homaj Rajtoj kaj Daŭripova Evoluigo kaj la Agendo2030.

Detala bibliografio ĉe la kompilinto.

Kompilis

okaze de la Tago de Zamenhof, 2018-dec-15:

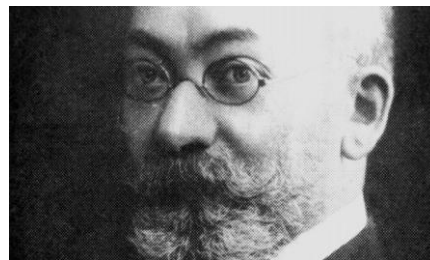
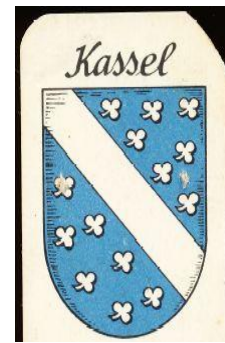
Esperanto-Rondo Kassel

en la Kulturinitiative Harleshausen e.V. – KIH

(www.kih-kassel.de)

Wolfgang Guenther

(w.guenther.esperanto@web.de)

La Espero

(Ludoviko Lazaro Zamenhof,
1859 – 1917)

Ne al glavo sangon soifanta
ĝi la homan tiras familion;
Al la mond' eterne militanta
ĝi promesas sanktan harmonion.

Sub la sankta signo de l' espero
kolektiĝas pacaj batalantoj,
Kaj rapide kreskas la afero
per laboro de la esperantoj.

Forte staras muroj de miljaroj
inter la popoloj dividitaj;
Sed dissaltos la obstinaj baroj,
per la sankta amo disbatitaj.

Sur neŭtrala lingva fundamento,
komprenante unu la alian,
La popoloj faros en konsento
unu grandan rondon familian.

Nia diligenta kolegaro
en laboro paca ne laciĝos,
Ĝis la bela sonĝo de l' homaro
por eterna ben' efektiviĝos.

La espero.

Movo de marŝo. F. DE MÊNIL

1. En la mond' on venis nova;
2. Sub la sankta signo de l'Esperanto;
3. Sur neŭtrala lingvo aŭt' fundas.

sent o, tra la mond o ir as fort a vok o; per flug
per o, kolekt iĝ as pac aj ba tal ant oj, kaj ras
ment o, komp re nant e u nu la a li an la po

il o j de fa cil a vent o nun de lok o flug u ĝi al
pid e kres kas la a fer o per la bor o de la Es per
pol o j far os en kons ent o u nu grand an rond on fa mi

lok o j. Ne al glav o sang on so i fant a ĝi la
ant oj. Fort e star as muro j de mil jar oj in ter
li an. Ni sa di li gent a kole gar o en la

hom an tir as fa mi li on: Al la mond' eter ne mi lit
la pop ol o j di vid it aj, Sed dis salt os la obs tin aj
bor o pac a ne lac iĝ os, Ĝis la bel a song o de l' Hom

ant a Ĝi pro mes as Sank tan har mo ni on.
bar o j per la Sank t a Am o dis bat it aj.
ar o por e rit

ter na ben' e fek tiv iĝ os.

Teksto de Dro. L. L. Zamenhof.

sincere, kiel homo al homo